

ΕΤΟΣ Δ'

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Μαρτίου 1872.

ΦΥΛΛ. ΚΑ'

ΨΟΛΙΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ἐκ τῆς ΦΑΛΕΞ.

Ἀθήνησι 10 Ἀπριλίου 1872

Εὐρισκομένη εἰς τὴν Μεγάλῃν κληθεῖσαν ἑβδομάδα διατρέχοντες τὰς ἀγίας τῶν Παθῶν ἡμέρας, αἰτίνας καθιερώθησαν πρὸς ἀναμνήσιν τοῦ πρὸ 1872 ἐτῶν σταυρωθέντος Θεανθρώπου. Χρῆσθαι δάκρυον θαλερὸν—δάκρυον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤτελον μᾶς ἀρνήθη καὶ οἱ σίουδ' ἤπιτε θρησκείας ὁπαδοὶ, ἀναγινώσκοντες τὸν βίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας ἡμῶν, τὴν θείαν αὐτοῦ αὐταπάρνησιν καὶ ὑπομονὴν, τὰς πικρίας καὶ καταδιώξεις, ἃς ὑπέστη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ γῆ διαμονῆς του, καὶ τὴν ἐπιτοῦ σταυροῦ τέλος καθήλωσιν ὑπὸ ἀχαριστῶν—τὴν ἐκούσιον ταύτην πρὸς ἐξίλασμον θυσίαν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δακρύων τῆς ἀναμνήσεως διὰ τὰ παθήματα τοῦ ΤΕΛΕΙΟΥ, ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ ἔχομεν καὶ ἕτερον καθῆκον. Κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἕκαστος ἡμῶν προετοιμάζεται, ὅπως ἐν πλήρει μεταμελείᾳ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ παθόντος εἰς τὸν οὐρανὸν πατέρα περὶ τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος πράξεων, καὶ ἐξομολογούμενος ἐν κατανύξει ὑπόσχεθῇ τὴν μὴ ἐπανάληψιν τῶν τυχόν παραπτωμάτων του, ὅπως λάβῃ τὴν ἀληθῆ χάριν—προσ-

εῦγεται δὲ συγχρόνως καθ' ἑκάστην ἀσχολούμενος εἰς εὐσεβῆ ἀπολύτως ἔργα.

Ἐνεκὰ τούτου καὶ ἡμεῖς, ὡς χριστιανοὶ δημοσιῶγραφοι, εγκαταλείποντες κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας τὸ πρόσωπον τοῦ πολιτικοῦ—ὅπερ ἀπαιτεῖται σήμερον νὰ ἔγῃ μᾶλλον ἐλαττωματικὸν ἢ ἀνεξάρτητον χαρακτῆρα—ἐνομισαμεν καθῆκον, ἀντὶ νὰ γράψωμεν περὶ τῆς ἐλευθερίας καταστάσεώς μας ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν, νὰ εἰπωμεν, ἀκολουθοῦντες ὅσον οἶν τε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεανθρώπου, κοινωνικὰς τινὰς ἰδέας, καθ' ἡμᾶς ὠρελιμούς, τὰς ὁποίας ἂν μόνον ἠθέλωμεν τὰς ἀναγνώσῃ ἐν ἀνθηροτέρᾳ ἡλικίᾳ, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα, ὁμολογοῦμεν, νὰ ἐκτιμηθῶμεν αὐτὰς, ἴσως μάλιστα καὶ ἠθέλωμεν δυσχερεστῆθαι ὥστε ἐννοοῦμεν τοὺς μελλόντας νὰ ψυχρανθῶσι διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν μας, καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ὑπομείνωσι διότι, ὅταν ὠριμάσῃ καὶ αὐτῶν ἡ ἡλικία καὶ σκέπτονται ὀρθότερον, θὰ μᾶς δικαιοῦσιν. Τὰς ἰδέας ταύτας παρακαλοῦμεν νὰ μελετήσωσι καλῶς οἱ ἀναγνώσται, νὰ σκεφθῶσιν εὐβριθῶς περὶ αὐτῶν, ἀντὶ νὰ μᾶς μεμψῶσιν, νὰ συγχωρήσωσι δ' ἐπιτελοῦν καὶ τὸν γράψαντα τούτους ἀμαρτωλὸν, ὡς δεόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ συγχωρήσῃ οὐρανὸς πατὴρ ἐν τῇ μεγαθυμίᾳ τοῦ τὰ τυχοῦν ἢ ἀναγνώστου ἀνομήματα, καὶ τὸν ἐμπνεύσῃ τὴν ἀπο τοῦδε ἀποχρῆν.

Ἐπιπλέοντες τὰς κοινωνικὰς ἡμῶν ἰδέας εἰς

καλὴν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, γῆν, καὶ ἀποτείνοντες τὸν λόγον κυρίως εἰς τὰς Ἑλληνίδας — καθ' ὅσον, καθ' ἡμᾶς, ἡ γυνὴ εἶναι ἡ πρώτη αἰτία τῆς εὐδαιμονίας ἢ δυσθυμίας τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ πρώτη βῆσις τῆς συστάσεως τῆς κοινωνίας — γράφομεν κατὰ τὴν συνήθη ιδιότροπον ἡμῶν μέθοδον, φαινόμενον ἀσυνάρτητον εἰς τοὺς ἐπιπολαίους, ἧτις κατὰ τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν, ἀνδρῶν κατωρθοῦσι τίποτε ἄλλο, καθιστατὶ τοῦλάχιστον μὴ κτηνώδη τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ, ἐννοεῖται, προτιθέμεθα νὰ εἰπωμεν ἀληθείας τινὰς, ἠναγκάσθημεν κυρίως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν μέθοδον ταύτην, ὅπως περικαλύψωμεν τὴν πικρὰν ἀληθειάν διὰ τῆς τεμπνότητος, δίκην ζαχαρώσεως, ἀπρόσλλακτα ὅπως δίδεται εἰς πολλοὺς ἀσθενεῖς, μὴ δυναμένους νὰ δεχθῶσι ἀγνὴν τὴν κινήσιν, καταπόσιον ταύτης ἐντὸς βυσοῦ καὶ γ. θεοῦ.

I.

Εἶναι ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Βελόνης ἀνθρώπος ἀνευ ἀνατροφῆς, μὴ εὐγενῆς καὶ περιποικητικός, λέγουσι τινες τῶν Ἑλληνίδων, καθόσον πολλάκις τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον, ὅταν συμπέσῃ νὰ βρέχῃ ἢ ἦναι ψυχρὸς πολὺ, καὶ ὁ ἰατρὸς ἐν τῇ ἀνοησίᾳ του ἐγνωμάτευεν ὅτι εἶναι ἐπισηπάλῃς ἢ ὑγεία τῆς — εἶναι ἀπότομος ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Καρφίτσας, διότι δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἀγοράσῃ μὲ πίστωσιν (δυσκόλως ἐξαφληθησομένην) ἐν μετὰξινον φόνεμα, ἐνῶ εἰς τὴν Γαλλίαν ὁποῖα ἐλευθερία! Ἐχουσι δίκαιον, ὅπως ἐννοοῦσι πολλοὶ τὴν γαλλικὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἄλλοι ὅπως ἐπιπολαίως ἐξετάζουσιν αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τῆς εὐσεβοῦς οἰκογενείας, ὡς θέλομεν ἀποδείξει κατωτέρω, διὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς ἀληθοῦς οἰκονομίας συντελεῖ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς περιουσίας, ἐνῶ ἐδῶ, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν, πλείστει ὅσαι σύζυγοι, κυρίως ἐξ ἐλλείψεως κρίσεως, εἶναι μᾶλλον ἐπιζήμιοι καὶ καταστρεπτικαί, γεννῶσαι στεναγμὸν εἰς τὸν οἶκον, ἢ ὠθοῦσαι, ὅπως καλυφθῆ ἢ δαπάνη, εἰς κατάχρησιν ἢ ἐξευτελισμὸν τῶν συζυγῶν, πατέρα, ἀδελφὸν συγγενῆ ἢ ἕτερον προστάτην τῆς οἰκογενείας.

Ἑλληνικὰ ἦθη μὲ τὰς κατ' ἐπιφάνειαν καὶ μὴ ἐξεταζομένης γαλλικῆς ἐλευθερίας δὲν δύνανται νὰ σιζήσωσι καὶ διὰ τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακῶν, καὶ οἱ γάμοι κατεστάθησαν δύσκολοι διότι δὲν νυμφεύονται μὲ τὰς νεάνιδας,

αἰτινὲς μόνους τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους πικρὰς αἰτινὰς γινώσκουσι, ἐκτὸς ἂν αὐταὶ ἔχωσι βίβλια, ὡς λέγουσιν οἱ Χῆοι, ἀπαγγέλλοντες ἐν ἑαυτοῖς, ὅταν ὁ ἱερεὺς εὐλογῇ τὸν γάμον, « νυμφεύομαι ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ Κοῦκος τὰ ἐνώπιον ἐμοῦ προκοσμίμως, λαμβάνων εἰς προῖκα τὴν παρὰ πλεύρῳς ἐσταμένην κυρίαν Βερικουκάνη. Καὶ διὰ τοῦτο μετ' ὀλίγον ψυχρότης, ἀπονέμ. διαζύγιον, παραλυσέχ. Ἀληθῶς οἱ γάμοι σήμερον κατεστάθησαν δύσκολοι, ἐνῶ μία τῶν βῆσεων, ἐφ' ἣν στηρίζεται ἡ εὐκαιρία τῶν κοινωνιῶν, εἶναι καὶ ἡ εὐκαλία τῶν γάμων ὅτε τε τότε εἰς τὴν οἰκογενεῖαν θὰ ἴδῃ τις, ἀντὶ τῆς μελαγχολίας, ἢ συνήθως, ἀπαντᾷ, καὶ τῆς ἀδιακόπου σκέψεως περιλύπων γερόντων περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τέκνων, τὴν ἀληθῆ γὰρ καὶ εὐφροσύνην. Προσθέσατε τώρα τὴν ἀπληξίαν, τὴν τάσιν πρὸς τὸν ὕλισμὸν καὶ τὴν ιδέαν τῆς ἀρπαγῆς — κακὸν ὅπερ ἀνεπτύχθη οὐχὶ μόνον μεταξὺ συμπολιτῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἀδελφῶν — καὶ θέλετε ἐννοήσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν οὐχὶ μόνον ἀμειψοῦνται, ἀλλὰ καὶ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας εἰσὶ θηριωδῶς διτρημένα, συγχρόνως δὲ θέλετε ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐχὶ μόνον πολιτικῶς, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς εἰς κλομισμὸν εἰρισκόμεθα. — Σήμερον, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν, τεχνικῶς γελῶσι τὰ γένη ἀπάντων μᾶς κατέλαβεν νάρκη καὶ εἶδος ἀπογνώσεως, καὶ τρέχομεν πρὸς τὸν μαρτυρῶν ἀπελπισθέντες ὡς ἀνάνδροι. Ἐλθετε νὰ ζήσωμεν ἀφίνοντες τὰς κακὰς ἐξέεις, κατασταθείσας δευτέραν φύσιν. Ἐλθετε νὰ πατήσωμεν τὸν πειρασμὸν. Τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον.

D F.

Φίλος μόνιμος μετὰ τὴν ἐκ τῆς Γαλλίας ἐπάνοδόν του μ' ἐδιηγεῖτο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀστειῶν τι συμβᾶν, ὅπερ μεταδίδω εἰς τοὺς ἀναγνώστας.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν συνανκαστροφῇ χορεύων τὸν τετράχορον κατὰ τὴν Γαλλικὴν μέθοδον, εἰς βηρατισμὸν τινὰ ἐγλίστρησε, καὶ, διὰ νὰ μὴ πέσῃ, ἐπέδησε, καὶ κατὰ σύμπτωσιν μὲ χάριν. Ὡς νέος ἀφίχθεις ἐκ τῆς ξένης — εἰς ἣν εἶχε σπουδάσει μὲ τὸ τσουδάκι τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας — ἦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ οὐχὶ μόνον τὸ καμάρι τῶν γονέων του, ἀλλὰ καὶ ἡ γενικὴ ὁμιλία τῶν Κεχνηαίων. Τινὲς δὲ διεταίναντο — ἃς τὸ προσθέσωμεν καὶ τοῦτο, διότι

σημαίνει — ότι ἦτο ἡ σοφία μὲν καὶ ἡ κεφαλή του ἁλόκληρος βιβλιοθήκη.

Ἔχων ζεύγος διόπτρων ἀδικόπως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς — ἂν καὶ εἶχε καλλίστην ὄρασιν καὶ μᾶλλον δι' αὐτῶν ἐθαυνοῦτο — βήχων ἐλαφρῶς, διότι ἦτο τότε τῆς μόθας, ὅπως, ὡς ἐθναίσθη, ἦτο τῆς μόθας ἐπίσης καὶ τὸ ὠχρὸν τῶν περιών εἰς τὰς νεανίδας, καλοῦμενον χρῶμα τῆς εὐαισθησίας, ἐσυζήτει μὲ ὄλην τὴν εὐκαλίην, ἣν χορηγεῖ ἡ ἐκ προκταβολῆς παραδοχῆ, περὶ παντὸς σπουδαίου ζητήματος μετὰ χάριτος καὶ εὐγλωττίας — ὡς ὠμολόγει κοφός τις — σπανίας, καὶ εἰς μόνον δύο ζητήματα ἐφάνη — ὡς ἀπέδειξε φθονερός τις — ὀλίγον χωλαίνων εἰς τὸ περὶ τῆς ἀνοησίας τῶν ἐκ τῆς ξένης ἐρχομένων καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς κορυφότητος τῶν μελλόντων νὰ μεταβῶσι. Ἐπιθυμῶντο μάλιστα εἰς τοὺς κύκλους — μικροὺς καὶ μεγάλους — ὅτι αὐτὸς θὰ ἔχη μέλλον, ἂν ἔχη τύχη καὶ ζῆσι. Ὅσον δὲ διὰ τὸ γαμβρὸς περὶ αὐτοῦ, ὅσα καὶ ἂν εἶπη τις, εἶναι ὀλίγα καὶ οἱ ἀποθανόντες πρόγονοι κῆνοντο ἀπὸ τὸν τάφον ἕκαστος νὰ τὸν κάμῃ γαμβροσυγγενῆ.

Πέρχεται μετὰ τὸ κῆδημα, ὅπερ ἔσωσε τὸ κληῖρι μας ἀπὸ τὴν πτώσιν, ἐπειδὴ τὸν ἠνώχλου νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ — ἀφοῦ τοῦ ἐφώνησαν ἀπικντες bravo, κινήσας τὰ δῖοπιρά του καὶ βήξας ἀπάντησε μὲ ὕφος πεποιθήσεως, ὅτι εἶναι εἰς βηματισμὸς λίαν δύσκολος τοῦ Lancier — χοροῦ τὸν ὁποῖον χορεύουσι μόνον εἰς τὰ ἀμφιθέατρα ἐπιποιοι σχοινοβάται, ὅπως τὸν Ἰταλικὸν χορὸν πεζοὶ εἰς τὰς πλατείας, τὸν καλούμενον tarantela.

Ἄμα ἔδωκε τὴν ἐξήγησιν, ἐξηκολούθησε νὰ χορεύῃ, ὅτε πῆρε αὐτοῦ εἰς δικαστῆς (πρὸ τῆς ἰσοδιότητος), εἰς βουλευτῆς καὶ εἰς στρατιωτικὸς, ἄνθρωποι καὶ οἱ τρεῖς καὶ χαριτωμένοι νέοι, ἔπεσαν θέλοντες νὰ τὸν μιμηθῶσι. Ὅτε δὲ ἐγερθέντες παρεκάλουν αὐτὸν — μειδιῶντα γὰρ λιαστὲ — νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἔλαμψε τὸ βῆμα, ἐπειδὴ ἡ θέσις του ἦτο ὀλίγον δύσκολος ἔ τῶρα, τῶρα, εὐθύς, ἀπάντησε ἢ καὶ στρέψας τὸν λόγον πρὸς τὴν κυρίαν Βόμβαν, τινὰ τῶν τῆς συναναστροφῆς — ὠμίλησε περὶ τῶν καλουμένων π. ὄφ (τεχνικῶν ὀπισθίων) ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἐποψίν, ἀποδείξας ὅτι ἡ πρώτη βῆσις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς εἶναι τὰ ποῦρ, καὶ ὅτι ἀνευ αὐτῶν μίαν κυρίαν, ὅταν εὐτραφῆς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ πολιτισμένη.

— Κυττάξτε, ἔλεγόν τινες νέοι, πόσον εἴμε-

θα δυστυχεῖς, διότι δὲν εἶδομεν τὸν μεγάλον κόσμον καὶ ἀγνοοῦμεν τί ἐστὶ ποῦρ.

— Κυττάξτε, ἔλεγέ τις χαρίεσσα, ἀληθῶς ἐπεθύμουν νὰ τὸν γνωρίσω ἰδιαιτέρως, διότι ἐσπούδατε περὶ ἐνδυμασίας, καὶ ἡ σχέσις του, βοηθηθῆντός με εἰς αὐτὴν θεωρητικῶς, ἤθελε μὲ κέρελῆται.

Ἔλει αἰ λαιπαὶ κυρίαί, ἐκτός τῆς γαργιάς μου, ἔφερον ποῦρ, διό καὶ ἦσαν πολιτισμέναι· ἐκεῖνη ἐπέμενον εἰς τὰ παλαιόκουζα της.

Ὁ φίλος μου γελῶν ἀπὸ καρδίας ἐμακάρισε τὴν τύχην του, διότι δὲν ἔπεσε γλιστρήσας, καθόσον, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ὑπλίων του, δὲν θὰ εὐδύνατο νὰ εὕρῃ εἰς ποῖον χορὸν τὸ πέσιμον ἐφαρμόζεται.

III.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας ἐνοεῖ τὸν προορισμὸν της· ἐδῶ ὅμως συμβαίνει εἰς τινὰς νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ἂν τις ἐνώπιόν των εἶπη ἀνοησία, τοῦτο εἶναι γαλλικὴ ἀνατροφή.

Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τοῦ βιομηχάνου, τοῦ ἐμπόρου κλπ. κρατοῦσα τὸ γραφεῖόν της, γνωρίζει τὰς λογαθασίας τοῦ οἴκου, καὶ ἐπεκτείνει τὴν δαπάνην ἐντὸς τῶν ὀρίων της. Τοιαύτη γυνὴ εἶναι σεβαστή.

Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τοῦ ὑπάλληλου ἐργάζεται εἰς τὸν οἶκόν της· δὲν ἐξέρχεται κατὰ τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της ἀδικόπως εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὸν περίπατον, φοβουμένη, καὶ λίαν δικαίως, τὴν παρεζήρησιν· ἀναμένει δὲ πάντοτε μετὰ μειδιάματος παρηγορητικῶς τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της. Ὅταν συμπέσῃ μάλιστα — καθόσον καὶ ἐκεῖ οἱ ὑπάλληλοι εἶναι δυστυχεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — νὰ ἦνε πηγμένος ἀπὸ χρεῖν ὁ σύζυγος, τρέχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπως οἰκονομήσῃ τὸν ἄρτον, ἢ ἐργαζόμενος εἰς τὸ γραφεῖον καὶ κολακεύων πάντας, φοβόμενος μὴ τῷ συμβῇ τι ἐκευκταῖον, ἡ γυνὴ τότε μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ἀγγελον, καὶ τὸν ἀναμένει εἰς τὸ κρηαῖσκαλορ, λέγουσα εἰς αὐτὸν χιλίους καλοὺς λόγους, ἀντὶ τῆς συνηθείας, ἣν ἔχουν πολλοί, νὰ προσθέτουν διὰ τοῦ δυστρώπου ὕφους καὶ τῶν φωνῶν των πλειοτέραν ἀγωνίαν, τὴν ἀπόγνωσιν, τὴν ἀπελπισίαν, καὶ ἐπὶ τέλος τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν.

Ἡ γυνὴ τοῦ πλουσίου ἐργάζεται εἰς τὸν οἶκόν της διὰ τὰ νοσοκομεῖα ἢ ἄλλα φιλανθρω-

πικὰ κατὰστάματα, καὶ συντρέχει κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰς πτωχὰς οἰκογενείας.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ πάσης τάξεως γυνὴ ἐξοδεύει ὠφελίμως τὰς ὥρας τῆς, κινουμένη ἀφ' ἑνὸς ἐκ συμφέροντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἰδέας νὰ ἀποφύγη ἀπασχολήσεις τοῦ πνεύματός τῆς εἰς ἀνοήτους χιμαίρας καὶ τὴν ὥραν τῆς εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ δαπάνας φοβερὰς.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπάρχει ἄλλη τάξις, ἄλλου εἴδους ἀνατροφή, ἄλλα ἔθιμα, ἢ μάλλον ἐκεῖ εἰς τὰς οἰκογενείας ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς εὐαγγελικὴ συμβίωσις.

Ἡ εἰλικρινὴς Γερμανὶς τὴν πρωτὰν ἐντέλλουσα τὸν ὠοισμένον νὰ ψῆση καὶ φέρῃ τὸν καφέ, τὸ γάλα, τὸ βοῦτῆμα, προσφέρει αὐτὰ ἰδίαις χερσὶν ἐνδεδυμένη ἀπλούστατα καὶ καθορὰ εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, συνηγμένα εἰς ὠρισμένον θάλαμον, ἐναβρυνομένη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τεκνῆς. Οἱ ὡς ἀνεφελου οὐρανοῦ τὸ χρῶμα συνήθως ὄρθαμοὶ τῆς ἐκφράζουσιν, ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀληθῆ τῆς κυριάρχου θέσιν, καθόσον ἡ δέσποινα γυνὴ εἰς τὸν οἶκόν τῆς εἶναι ἡ βασίλισσα αὐτοῦ, καὶ αἱ βασίλισσαι κοπιᾶζουσι διὰ τοὺς ὑπηκόους τῶν. Μετὰ τὸν καφέ αἱ πλειότεραι ἐξέρχονται μετὰ τῆς ὑπηρετίας τῶν ἀκολουθούσης μετὰ καλαθίων, εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ μεταφέρουσιν εἰς τὸν οἶκόν τῶν πᾶν ἐπιτηδεῖον. Ἀκολουθῶς ἀσχολοῦνται μέχρι τῆς τρίτης ὥρας εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου, καὶ εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Μετὰ τὸ πέρασ εἰσερχοῦνται εἰς τὸν θάλαμόν τῶν καὶ ἐνδύονται μετὰ πλειοτέραν πολυτέλειαν σχετικῆν.

Ἄμα ἡλῆση ἡ τετάρτη — ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους — ἡ Γερμανὶς εἶναι ἐτοιμὸς. Ὁ σύζυγός τῆς καὶ πάντα τῆς οἰκογενείας τὰ μέλη ἀθροίζονται εἰς τὸν θάλαμον τῆς τραπέζης (εἰς πολλὰς οἰκίας) διὰ κώδινας. Ἐκεῖ ἐκ μένου ἀφορᾶ ἀπὸ τῆς θέσεώς τῆς ὡς μήτηρ φιλόστοργος τὰ τέκνα τῆς, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐκφράζει τὴν ἰδέαν ἂν θέλει νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἢ νὰ μεταβῇ εἰς συγγενικὴν ἢ φιλικὴν οἰκίαν· ἂν καὶ οἱ λόγοι αὐτῆς εἶναι νόμος, ἀτενίζει μαλακτῶτα τὸν σύζυγον τῆς, ἂν τὸ ἐγκρίνῃ. Οὗτος, μὴ ἀμφισβῆτων περὶ τοῦ πρὸς τὸν ἐκντὸν τῆς σεβασμοῦ τῆς συζύγου του, δὲν ἀντιτείνει, καὶ, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην του — ἥς εἶναι καὶ ἀξία — ἀπαντᾷ ὅτι καὶ αὐτὸς ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ τὴν συνοδεύῃ, καθόσον θὰ συναντήσῃ φίλους, ἐκτὸς ἔαν τοῦ ἀπαιτηθῇ ἡ συνοδεία. Καθ'

ὁδὸν χωριετᾶ μετ' ἀξιοπροσέτιας πάντας τοὺς γνωρίμους, καὶ δὲν ἰσταται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κατὰ τὴν συνάντησιν.

Τὸ εσπέρας γίνονται συναθροίσεις εἰς τὰς οἰκίας, εἰς ἃς παίζουν συνθέσεις μουσικῆς, συνδιαλέγονται ἐργαζόμενοι, ἢ χορεύουσιν. Οἱ ἄνδρες ἐπίσης καπνίζουν τὰς πίπας τῶν, ὁμιλοῦντες διάφορα ὅπως ἀφελῆ, ἢ ὅπως σπουδαία, εἰς ἃ λαμβάνουν καὶ αἱ γυναῖκες μέρος, ἂν θελήσωσι. Δὲν ὁμιλοῦν οὔτε πολιτικά, οὔτε κακολογοῦν ἀπόντας, οὔτε χαρτοπαικτοῦσιν, οὔτε κἀμινῶν χρῆσιν ἄλλων παιγνιδίων, ἐκτὸς τῶν λίαν γεροντῶν, καὶ τούτων σπανίως. Τοιοῦτος βίος εἶναι εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς εἰκὼν εὐσεβοῦς γερμανικῆς οἰκογενείας.

Καὶ ἀμφισβῆτετε, θὰ μοῦ εἴπῃ τις, ὅτι συμβαίνουν εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ παρατραγωῖδα; — Εἰς πάντα τὰ κράτη ὑπάρχουσι καὶ διεφθαρμένοι καὶ διεφθαρούμενοι, ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν καὶ ὅλα τὰ κράτη τὰ ἀληθῶς πολιτισμένα, εἶναι ἐλεύθεραι μὲν γυναῖκες, ἀλλ' αἱ τοιαῦται εἶναι δακτυλοδεικτούμεναι, σχηματίζουν κοινωνίαν ἑτέραν, τὴν κοινωνίαν τοῦ δόξου.

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης βλέπει τις νὰ τρέχωσι νυχθημερόν γυναῖκες μόναι ἢ ἀνά δύο, ἀλλ' αὐταὶ δὲν ἔχουσι μὲν ἀπασαί τὴν κάρταν τῆς ἀστυνομίας, ἔχουσι ὅμως τὴν τοῦ ψευρισμοῦ τοῦ διαβάτου καὶ τὴν ἐπισκοπῶν φιλοφρόνησιν, ἣν ἕκαστος δύνανται νὰ ταῖς ἀποτείνῃ. Καὶ αἱ τοιαῦται δὲν εἰσερχοῦνται εἰς τὴν οἰκογένειαν ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς πᾶσαν γυναῖκα σκανδαλώδους διαγωγῆς καὶ μὴ σεβουμένην ἑαυτὴν κλείεται πᾶσα θυρα.

Ἐνταῦθα συνέβη ἐνίοτε γυνὴ ἀπαδεδειγμένης κοκῆς διαγωγῆς νὰ παρουσιαζῆται παντοῦ. Τοιαύτη γυνὴ εἶναι ἐχιδνα δάκνουσα ἐν μέσῳ τῆς τιμῆς καὶ ἀθωότητος, χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Εἶναι ἡ καλοβῆ ἀλώπηξ. Ἡ συνναστροφή κακῆς γυναικὸς ἐν ταῖς οἰκογενείαις εἶναι ὄφις ὑπὸ γλῶσπιν. Προτιμότερος ὁ λέων, διότι προφυλάσσεται τις, ἢ ἡ ἀλώπηξ, ἥτις βλάπτει δολίως. Προτιμότερα τὰ *cafés chantans* τῶν *cabinets particuliers*.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ τιμὴ εἶναι εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἡ ἀτιμία εἰς τὴν ὁδόν. Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοὶ ἡμῶν Σπαρτιάται, μεθύοντες τοὺς δούλους καὶ δεικνύοντες αὐτοὺς εἰς τὰ τέκνα τῶν, τὰ ἐδίδασκον διὰ τῆς ἐλευθίνης παρρη-

οίε: τῶν μεθύσων γ' ἀποστρέφονται τὸν οἶνον, οὕτω καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τῆς κυνηγεσίας καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ὃν ὑφίσταται ἡ γυνὴ τοῦ δρόλου, καὶ τῆς ἐλεεινῆς εἰκόνας ἣν παρουσιάζει, διδάσκεται ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας, ἀπαντῶσα τὸν σεβασμὸν ὃν οἱ πλησιάζοντες τῆς ἀποδίδουν, καὶ ὁρῶσα τὴν διαφθοράν.

IV.

Πολλοὶ ἐγείρονται τὴν ἐνδεκάτην π. μ. διὰ τὸν λόγον ὅτι τοῦτο γίνεται εἰς τὴν Γαλλίαν. "Αν οὖτως ἡ Γαλλία εἶχε τὸ εὐκράτες τοῦ ἡμετέρου κλίματος, ἡμεῖς δὲ τὸ ἐδικὸν τῶν, οἱ Γάλλοι ἤθελον ἐγείρεσθαι λίαν πρῶτῃ, ἡμεῖς δὲ οἱ πιθηκίζοντες, ἂν ἠθέλομεν τοὺς γυμναστῆς, θά εἴχομεν τὰς περιπνευμονίας πλείω τῆς μόδας.

Κυρίως τὸν Αὐγούστον — δεῦρ ἐνθυλαύματι ποίου ἔτους — ἐκαμινεν ἐπισκέψαι μετὰ τῆς συζύγου τοῦ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀκολουθῶν τὸν συρμόν. Τὸ ἑσπέρας εἶχον καὶ οἱ δὴ ἐγ κεφαλίστιδα.

Τινὲς τῶν γυναικῶν καλλωπίζονται καὶ εἰς πολὺ δαπάνη ὡς αἱ Τούρκισσαι. Ἐκείνας δύναται νὰ τὰς δικαιολογήσῃ, διότι κλεισμέναι εἰς τὸ χαρμίον, δὲν ἔχουν ἄλλας ἀσχολίας, καὶ ἓνα μόνον προορισμὸν τὸν τοῦ ζώου. Ἡ Τούρκισσα, τὸ πρῶτον ἐμπνεύμα τῶν πολιτισμοῦ ὑπάρχον ἐτι ἀτυχὲς αὐτὸ ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν κατέχει, θεωρεῖ ὡς ξένον, καὶ δικαίως ἔχει πᾶσαν ἀπαίτησιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ κατόχου, διότι τὴν ἐπαύριον βίωσιν εὐρίσκει εἰς ἕτερον γυναικωνίτην.

Τὸ γυναικεῖον ἡμῶν φύλον φολοφρονεῖ ἐαυτὸ καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνεπαίσθητος. Ἐὰν ἦναι εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἡ γυνὴ κατατρύχει τὸν σύζυγόν της διὰ νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν πρότυπον κοινότητα τοῦ προτύπου. Εἶσαι ἀνίκανος, λέγουσίν τινες εἰς τὸν σύζυγόν των· δὲν ἠδυνήθησεν γὰρ γίνης τοῦλάχιστον ὑπουργικῆς ὑποψήριος, ἢ πῶς διὰ τῆς ἐπιρροῆς σου γίνης βουλευτής, θιά νὰ εἶδωμεν καὶ ἡμεῖς πρωτεύουσιν. Δὲν βλέπει τὴν κυρὰ Σπουργιτικίαν ἢ τὴν κυρὰ Κορμυδαλοῦ, τὰ μοῦτρα των! Ἐνθυμείσιν τί ἦσαν, καὶ ἐν τούτοις ζώσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ οἱ αἰθροῦτων εἶναι εἰς ὅλην τὴν εὐνοίαν.

Τέλος τὸ κατορθοῦσι. Πολλὰ δὲ τούτων ὑπὸνδροι, ἀκολουθοῦσαι τὸν λεγόμενον συρμόν, ἢ σχετιζόμεναι μετὰ τὴν κυρὰ Σιροπίστραν, ζητῶσιν τὴν οἰκίαν των καὶ φθείρουσι ταχύτερον

τὴν ὑγίαν τοῦ τυζύγου των, ὅστις ἔγινε μὲν πολιτικός, βουλευτής πολλάκις ἂν θέλετε, ἀλλ' ἢ ἐπαύσε ποῦ νὰ ἦναι ἀνθρώπος.

Τινὲς νεάνιδες, ἀνεκτιμώμεναι νηπιόθεν μυσθιστορήματα, ὀνειρομύονται πρίγκιπας ἢ ἀνθρώπους μετὰ τραπεζιτὴν μύτην, μετὰ τῶν στόμα, ἢ μετὰ τοῦτον πόδι. Μὴ ὑπανδρευόμεναι δὲ, ἐκτός τῆς ἰδίας πλήξεως, ἣν ἔχουν, καθίστανται καὶ βέβαιος ἀτυχῶν γονέων, οἵτινες καὶ μὲν οἱ πταίονσι, μὴ προσέξοντες εἰς τὰ πρῶτα πῆς ἀνατροφῆς των βήματα, ἀλλ' ἀφήσαντες αὐτὰς νὰ παραβλέψωσι τὴν ὄντως Ἑλληνικὴν καὶ ἀρμόζουσαν ἀνατροφήν. Βλέπομεν καθ' ἑκάστην, ὅτι, παρεχόμενης τῆς ἡλικίας δυσκόλου τινός νεάνιδος, ἐπανερχεται αὕτη εἰς τὸν πρῶτον τὴν χεῖρα αὐτῆς ζητήσαντα, ἀλλὰ τότε λαμβάνει ἀπάντησιν, ὅτι ἄνευ προκῆς δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐμπορίων, ἢ ἐνίοτε ἐντελῆ ἀποποίησην, διότι ὁ ἀστειὸς νεανὴς ἔχει ἤδη τίτλον, καὶ εἶναι νομάρχης ἢ ἰαμβίος δικαστής.

Εἰς τόπον, ὅστις δὲν παράγει τίποτε ἀγῆκον εἰς τὴν πολυτέλειαν, ἢ πολυτέλεια εἶναι ἐγὼ κλημα. Οἱ βιομηχανοὶ Εὐρωπαῖοι ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸ συμφέρον. Οἱ Γάλλοι π. χ. ἀλλάσσουν καθ' ἑκάστην τὴν μόδαν, ἀλλ' ἢ σκοπὸς εἶναι διπλοῦς, πρῶτον διὰ νὰ εὐρίσκη ἐργασίαν ὁ λαὸς ἀδιέκοπον, καθῆσον ὁ ἴδιος τόπος παράγει τὸ πᾶν, καὶ δεύτερον διὰ νὰ γίνηται κίνησις ἐμπορίων. Κατὰ τὴν παρουσίαν εἰς πῶς πᾶν οἱ στρατοὶ ἵστον Ἀθῆναι — Βλέποντας ἓνας τὸν ἄλλον βόλα τὰ περιέχοντα πολλοὺς κόμπους μικρὰ κράτη ἀκολουθοῦσαι τοὺς Γάλλους, καὶ οὕτως ἡ βιομηχανία των προσπαθεῖ ὅλον τὸν κόσμον.

Αἱ ἀριστοκρατίδες καὶ πᾶσα ὑψηλόφρων γυνὴ ἄλλων κρατῶν, ἔχουσαι κατάστασιν, δὲν φροντίζουσι νὰ φέρουν ἐφ' ἑαυτῶν πολυτέλειαν ἐξωτερικὴν, ἀλλ' ἐσωτερικὴν, ἢτοι ἀρετὰς καὶ πλεονεκτήματα. Ὅπως οἱ ἀριστοκράται, καὶ οἱ λοιποὶ πολιτικοὶ συνταυτίζουσι τὸ ἰδιαίτερον συμφέρον μετὰ τὸ γενικόν, καὶ ἐντρέπονται εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τῆς στρεβλώσεως τοῦ νόμου· δὲν ἀτενίζουσι εἰς τὴν τυπικὴν καὶ διὰ τῆς παραβιάσεως ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ἀδιαφοροῦν δι' αὐτὴν, διότι ἀναγνωρίζουσι τὸ γελεῖον, καὶ φροντίζουσι μόνον διὰ τὴν ὑπόληψιν των. Οὕτω εὐδαιμονοῦν τὰ κράτη.

Ὡς προείπον, τὰ ἦθη καὶ ἔθμα ἡμῶν καὶ αὐτὸ τὸ κλίμα δὲν ἐμιάδουσι μετὰ τῶν ξένων

κρατῶν. Μὴ νομίσητε αἱ Ἑλληνίδες ὅτι, ἐνδύ-
όμεναι μὲ πλουσίαις εὐφθάρτους ἐνδυμασίας,
εἰσθε ἐντὸς τοῦ προσορισμοῦ σας. Ἐνδύθητε μὲ τὴν
οὐχὶ κατ' ἐπίδειξιν ὑψηλὴν ἀνατροφὴν, καὶ ἐ-
πειδὴ εἰσθε τὸ πρωτότυπον τῆς καλλονῆς, δὲν
ἔχετε ἐμβλασμάτων ἀνάγκην. Οἱ Ἄγγλοι, οἱ
ἐγώισται, οἱ φίλαυτοι, μεταχειρίζονται τὴν
φράσιν αὐραία ὡς Ἑλληνίς.

Πρὸ χρόνων διαβίωνων διὰ τῆς Κολωνίας
κατέλυσεν εἰς τὸν οἶκον πλουσιωτάτου τινὸς
ἐμπόρου. Εἶδον τὴν νεαρὴν δεσποινὴν τοῦ οἴκου
φέρουσαν πολυτίμον τι ὠρολόγιον καὶ ζεύγος
ψαλλίων βαρυτίμων, ἐνδύμα δὲ ἀπλούστατον
καὶ εὐτελοῦς τιμῆς. Ἦ; ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς μου
ἔλαβον τὴν τόλμην νὰ τὴν ἐρωτήσω τὸ αἴτιον,
καὶ μοὶ λέγει:

— Εἰσθε περίεργος μ' ἔλην ἐκείνην τὴν εἰ-
λικρίνειαν ψυχῆς Πρωσιδῶς; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι
τὸ ἐνδύμα εἶναι πρόσκαιρόν τι, ἐνῶ τὰ κοσμη-
ματὰ εἶναι αἰώνια καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρήμα;

Ὁμολογῶ δὲ καὶ τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι εἰς
τὴν ἐρώτησιν περὶ Ἑλληνικῆς ὠραιότητος εἶπον
ὅτι ἔργεται μετὰ τὴν πρωσσικὴν. Αἱ Πρωσιδῶς,
τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι ὠραῖαι, ἀλλ' ὠραῖαι
ἄνευ ἐλφράσεως.

Ὁρθοτάτη ἡ σκέψις τῆς Πρωσιδῶς ἐκείνης.
Αἱ ἡμέτεραι δὲ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θέτουσαι
τὸ σῶμά των ἐντὸς εὐφθάρτου φορέματος καὶ
στολιζόμεναι συνήθως μὲ τὰ ἐκ Γαλλίας πλα-
στὰ διαμαντικὰ, γίνονται ἀντικείμενον συνδικ-
λέξεως οὐχὶ τόσον εὐκρέστου τῶν τέκνων τῆς
πατρίδος. Καὶ τῆ ἀληθείᾳ τίς μεγαλειότερος
ἀστεϊσμός ἀπὸ τοῦ νὰ λέγη τις εἰς τινὰ κυρίαν

— Πόσον σὰς κοστίζει αὐτὸ τὸ φόρεμα;

— Πεντακκοσίαις δραχμαῖς 49 πηλγαί.

— Σὰς ὑπάγει θαυμάσια. Προχθὲς εἶδον
μίαν ἄλλην φοροῦσαν ἓνα φόρεμα ἀξίας μόλις
ἑκατὸν δραμῶν, καὶ ἦσαν, σὰς διαβεβαιῶ, σι-
χασιά.

Μὴ ἀρίνετε τὴν ἀπλότητα, ἧτις καὶ ὠραιο-
τέρας σὰς καθιστᾷ, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ σὰς ζη-
τήσουν ὡς συζύγους, καθόσον, διακούςαι τὰ
τριγωνικὰ, τετραγωνικὰ καὶ στρογγυλὰ καπέλ-
λα, ἀναγκάζεσθε νὰ διαβάινετε τὸ ὠραιότερον
τῆς ζωῆς μέρος μὲ ἐλπίδας καὶ ὄνειρα. — Πο-
σάκις δὲν ἀκούει τις νέους λέγοντας ἀπολύτι-
μος θησαυρὸς ἡ κόρη αὐτῆ, πλὴν πολυέξοδος καὶ
δὲν ἔχει προίκα; Κατὰ τοῦτο σεῖς πταίετε,
διότι κάμνετε ἑκάστον νὰ σκέπτεται, ὅτι μετὰ
ἐν ἔτος ἔσεται καταχρεωμένος, τὰν νυμφευθῆ.

Ἔτις μετὰ τὰς τελευταίας περικοπὰς μὰς
ἀνακράξη ἢ ἀναγνώστρια, ὅτι πρέπει νὰ ἀπο-
σκορακίσωαι τὴν εὐφθάρτον πολυτέλειαν αἱ με-
γάλα κυρίαί πρώται. Ἀδιάφορον τίς θὰ προ-
τερήσει.

Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς Alphonse
Karr λέγει εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν πόνημα
Les femmes, ὅτι «αἱ μόδαι (νεωτερισμοί) εἶ-
νε γέννημα τοῦ συμφέροντος, καὶ ὅτι διὰ τού-
τω αἱ ὠραῖαι γίνονται τὰ θύματα τῶν ἀσχημῶν».
Καὶ ἔχει ἀληθῶς πολὺ δίκαιον, διότι.

— Ὁ παρὰ τὸ σύνηθες μέγας ποὺς ἐγένηεν
— ὅπως κρύπτεται τὴν ἐφεύρεσιν — τοῦ φαπτο-
μένου τῆς γῆς γυναικείου ἐνδύματος, καθόσον πρό-
τεραν τρυφερότητα ἤσαν κινεῖται μέχρι τοῦ ἀστρα-
γάλου. Ὅπως δὲ καθιερωθῆ τὸ τοιοῦτον, ἐνεφανί-
σθη ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μόδας. Καὶ ἰδοὺ πάραυ-
τα καὶ οἱ μικροὶ πόδες ἐχάθησαν ὑπὸ τὸ ὕψο-
σμα. Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰ ἐδῶ φορέματα,
διότι, ὡς ἅπαντα, καὶ τὸ γυναικεῖον ἐνδύμα
παρεξηγήθη. Ἐδῶ τὰ φορέματα ἐκπληροῦν τὰ
καθήκοντα τοῦ ὀδοκαθαριστοῦ Χυδροκώστα.

— Ἡ ἀρχαιότερος καὶ ἐλλιπὴς κόμη ἐτε-
κνωποίησε τὰ πρόσθετα μαλλιά πρὸς συμπλή-
ρωσιν. Ἡ το ἀνάγκη νὰ καλυφθῆ διὰ κατελλή-
λου ξένης κομώσεως ἡ ὀλιγόθριξ κεφαλή. Νε-
ραῖδες, ἔχουσιν τὰ ὠραιότερα τῆς ὑψηλίου μαλ-
λιά καὶ πυκνότατα, παρεδέχθησαν τὴν ἀνάγκη-
ν ὡς νεωτερισμόν, καὶ νομίζει τις συχνά ὅτι
βλέπει καρπούζια τοῦ Ἄργους. Ἐνταῦθα ἀνεξε-
τάστως τα εἴθεσαν ὄλαι. Πολλαὶ δὲ, διπλασι-
άσασαι ὡς ἐκ τούτου τὴν θέρην τῆς κεφαλῆς των,
πάσχουσιν ἀπὸ κεφαλαλγίαν.

— Τὸ λειπόσρκον τοῦ σώματος ἐγέννησε τὰ
ποῦφ, ἅτινα φέρουσαι καὶ αὐταὶ αἱ παχύσωμοι
μεταβάλλονται εἰς ὀβούζια τῶν 490 λιτρῶν.

— Τὸ κακόσχημον τοῦ σώματος ἐγέννησε
τὰ περιστήθια. Ἡ ἀνάγκη μετεβλήθη εἰς μὲ-
δαν, καὶ εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς ἐκάστη εὐα-
ορεῖλαι νὰ ὑποκύψῃ. Ὅθεν τὸ εὐσωμον — φα-
σκιωθὲν ἐπίσης — ἐχάθη, θύμα τοῦ δυσμόρφου
γενόμενον. Πολλαὶ ὡς ἐκ τούτου δυσκόλως κνί-
ουσαι ἔπαθον, διότι τὰ κόκαλα τῆς φραλαίνης
θλίβουν τὰ τῆς εὐας ἀδιακόπως.

— Ἡ ῥυτίς τοῦ προσώπου, ἡ ἀσχημία
οἱ πάσχοντες — ἢ οἱ μὴ ἐκφραστικοί — ἴφθαλμοὶ
κυρίως συνομώσαντες ἐφεύρον τὸ κρεμάμενον
ἀπὸ τοῦ πύλου λεπτὸν ὕφασμα τοῦ προσώπου,

ὥστε νὰ κρύπτηται τὸ σφάλμα. Ἴδου καὶ αἱ βραδυναὶ παρειαὶ καὶ οἱ πυκνολεγεῖς ὀφθαλμοὶ — χάριν τῆς μόδας — ἐν καρφασίῳ. Ὅστις συνέπεσε νὰ εἶη κατάδικον τῶν prisons cellulaires (κελλίων), κατὰ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς ταύταις ἐπίσκεψίν του, διερχόμενον τοὺς προδόμους μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου κρεμαμένην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πνίνην μαύσιν μάσκαν του, τὸν ἐνθυμεῖται, ἅμα ἰδὼ μίαν ἑὴν εἰς τον περίκτον. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἤρχισαν νὰ τὸ φέρουν καὶ τινες ἔχουσαι ἑλληνικὸν κάλυμμα, τὸ ἐκφραστικὸν φέσι. — Ποῖος ὁ λόγος, ἢ διὰ νὰ χάνουν μέρος τῆς ὠραιότητός των;

— Τόσα ἄλλα...

Εἰς κόρακας ὅλα ταῦτα, διὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ σῶμα καὶ ἡ κεφαλή, καὶ διὰ νὰ ἔχητε καὶ ὑγείαν.

Εἰς κόρακας καὶ ἡ θαπανηρὰ ἐνδυμασία.

Δὲν εἶναι τοῦτο ἐκτίμησις.

Ἄς ἀγοράσῃ τις ἐξ ὑμῶν, οὔσα εἰς κατάστασιν νὰ ἀγοράσῃ, ἐν φόρεμα τριακοσίων δραχμῶν, ἕτερον τῶν ἑκατὸν καὶ φέρουσα ὑπερῆρανως τὸ φόρεμα τοῦτο, ἅς κράξῃ πτωχὴν τινὰ οἰκογένειαν, καὶ ἅς τῆς εἰπῇ ἰδοὺ σὲ κάμνω δῶρον ἑκατὸν δραχμῶν, τὸ ἡμισυ ὧσων ἐπρόκειτο νὰ πετάξω ἀνακούφισον τὴν καρδίαν σου, παῦσον τὰ δάκρυά σου. Τότε αὕτη ἐσεται ἄγγελος παρήγορος, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀληθὴς φιλοτιμία πάσης γυναικός. Ὅθεν θὰ διαβῶνῃ, θὰ προκαλῆ ἐπαίνους. Θὰ εἶδῃ δὲ πᾶσιν ἄλλην φέρουσαν πολυτελεῖαν δακτυλοδεικτουμένην. Εἰς τὴν Κύριον μίαν διάκρισιν τῆς σεβαστῆς ἀπὸ τῆς γυναικός τῆς ὁδοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐνδυμασία.

Ἡ πρώτη φέρει ἀπλοῦν περιώμιον καὶ φόρεμα ἄνευ προσθέτων τεμαχίων ἢ δ' ἕτερα ταινίας καὶ κραταινίας, χαρπαλαῶδες καὶ παραχαρμπαλαῶδες ἐσωθεν ποῦφ, ἐξωθεν φιόγκους. Κυττάζετε τὰς περιηγητρίδας πόσον ἀπλᾶ εἶναι ἐνδεδυμέναι, ἂν καὶ θυγατέρες καὶ πλουσίων καὶ μεγάλων τίτλων. Ἄς μιμηθῶμεν τὰ καλὰ τῶν ξένων. Ἄς θαυμάσωμεν τὴν ἀπλότητα τῆς ἐνδυμασίας τῶν γυναικῶν των, ὅπως αὐτοὶ τὰς ἀπλᾶς καὶ περικαλλεῖς ἀρχαιοτήτάς μας, καὶ οὐδὲ βλέμμα ἐπὶ τῶν νεωτερισμῶν ρίπτουσιν.

Ἄς μιμηθῶμεν τὴν ἀπλότητα, χωρὶς ν' ἀλλάξωμεν τὸν ἐκφραστικὸν τύπον. Κυρία τις — φέρουσα τὸ λεγόμενον Σμυρνέϊκο φέσι — μ' ἔλεγεν ὅτι, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ξένην, ἠκαγκάσθη ν' ἀλλάξῃ τὸ κεφαλάδεμα αὐτῆς

καὶ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διέμενε. Ἐνταῦθα ὁμοῦς πράττομεν τὸ ἐναντίον. Εὐχόμεθα — ἂν ποτε κάμῃ καὶ ἡ πατρίς μας συνθήκην μετὰ τὴν Κίναν ἢ Γουαδελούπην — οἱ ἐλευσόμενοι πρέσβεις τῶν τόπων νὰ ἦναι ἀνύμφευτοι· διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει πιθανὸν νὰ εἰσχυθῇ ἡ μόδα τῶν ἐνδυμάτων των, καὶ αἱ γυναῖκες ἡμῶν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς θήλειαις Μανδρινούς.

Εἰς τὴν ξένην ἅπαντ' αἰς τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα, ἀλλ' ὄχι μαγικὴν ὠραιότητα ἢ τὴν ἐλκυστικὴν. Τὰ τοιαῦτα εἶναι δῶρα μόνον τοῦ τόπου ἡμῶν. Διὰ τί λοιπὸν ἀφ' ἐνός μὲν διαυτῶν νὰ καταδιώκῃτε τὴν ἡσυχίαν τοῦ συμπολίτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ψυχραίνετε τὴν καρδίαν τῶν νέων, ἐριόντων ὅτι εἰσθε πολυέξοδοι, καὶ ὅτι ἀγνοεῖτε τὸ ἀληθῶς ὠφέλιμον πρὸς ἀσχολίαν;

Μὴ ἔχετε ματαίαν κενοδοξίαν, ἐλεγέ τις φίλος μου πρό τιμῶν ἐτῶν εἰς τὴν σύζυγον ὑπαλλήλου τινός, καὶ ἀστερευόμενος διίσχυρίζετο ὅτι ὀφείλει καὶ αὕτη — ἀφοῦ ὁ ἀνὴρ τῆς προσέφερε τὸ σέβας του εἰς τὸν νεωστὶ διορισθέντα ὑπουργόν — νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας ὑπουργοῦ.

— Ὅχι νὰ μὴ ὑπάγω, τῷ ἅπαντ'. Καὶ ποῖαν ἀνάγκην τὴν ἔχω; Ἐγὼ ὁμιλῶ γαλλικᾶ, χορεύω μετὰ ξένους, καὶ ἔχω φορέματα ἐκείνης πλουσιώτερα.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν σπατάλην, πταίουν συχνότατα καὶ οἱ ἄνδρες· διότι ἐπρεπε νὰ ἦναι κατὰ τι πλεον ὑπερῆρανοι, ἢ μᾶλλον πλεον ἐλιτριεῖς πλησίον των. Βλέπει τις ἄνδρας ἐνδεδυμένους μετὰ ῥάκη καὶ κατοχρέους, τὰς δὲ γυναῖκας των πολυτελεῶς ἐνδεδυμένας. Ἀποθνήσκων αἰφνης ὁ ἀνόητος οὐπος αἰζυγος, ἀφίνει τὴν γυναῖκα ἐκείνην δυστυχῆ, καὶ σπάνια εἶναι τὰ παραδείγματα γυνῆ νεᾶ, μείναςα χήρα, ἄνευ προστασίας καὶ μέσων, πάσχουσα ἀπὸ τῆς ὑώραν τῆς πολυτελείας. καὶ ὁ λόγος ἀπλοῦστατος. Μετὰ τὴν πολυτέλειαν ἔρχεται ἡ παραλυσία, διότι ἡ γυνὴ στολιζομένη θέλει νὰ δείξῃ τοὺς στολισμοὺς τῆς, ν' ἀκούσῃ ἐγκώμια, καὶ ὅταν ἐπιτήρησις καὶ τὰ μέσα ἐλλείπωσι, φυσικῶς κακαὶ αἱ συνέπειαι.

Τὸν ἐπίλογόν μου ἀποτείνω πρὸς τὸ ἄρρεν, στρέφων πρὸς αὐτὸ τὸν λόγον. Ἀγαθοί μου συμπατριῶται! Μὴ πιθηκίζετε, ἀπομιμούμενοι τὸν κατ' ἐπιφάνειαν γαλλικὸν πολιτισμὸν, ἀλλ' ἐξετάσατε τὸν πραγματικὸν καὶ ἀποδεχθῆτε αὐτόν. Ὁ Γαλλικὸς πολιτισμὸς διαίρειται εἰς

δύο, εἰς τὸν κατ' ἐπιφάνειαν τηρούμενον ὑπὸ τῶν πιστοποιημένων, τὸν ὁποῖον μόνον δυστυχῶς πλείστοι τῶν ἐκείσε μεταδαινόντων ἀπαντῶσι, καθόσον δὲν συμβαίνει νὰ γνωρίζωσιν οἰκογενεῖας, καὶ τὸν ὁποῖον ἐργάζονται ἐνταῦθα μετακλιθεῖσιν — καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, τηρούμενον ἐντὸς τῶν γαλλικῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες εἰναι πλείω τῶν Ἀγγλῶν ἐρωστὶ καὶ δεχονται λίαν δυσκόλως ζένους ἀνευ συστατικῶν εἰς τὴν οἴκου των, ἢ ἀνευ βασιλικῶν πληροφριῶν.

Ἐπαναλέγω, ὅτι ὁ ἀληθῆς Γαλλικὸς πολιτισμὸς, ἐξεταζόμενος ἐπιπολαιῶς, κέρουσι αἰ μόνον δηλητηρίου ἀφροῦς, ὡς ἐκ τῆς φαινομένης ἐλευθερίας, τοῦς ὁποῖους τινὲς τῶν ἐκείσε μεταδαινόντων συνάξουσιν καὶ διασαλπίζουσιν εἰς τὴν πατρίδα μας ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν πρᾶττουσιν οὕτως.

Ὁ ἐδῶ εἰσαχθεὶς γαλλικὸς πολιτισμὸς εἶναι ὅλως παρεξήγησις τῆς ἀληθοῦς γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ ὀρθότερον ἢ κατ' ἐπιφάνειαν ἐλευθερία τῆς γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ μεταφέρουσιν ἐνταῦθα αἱ παρεξήγησις καὶ ἡ διεφθορία.

Συγχωρήσατε τὴν αὐθάδειάν μου, προσερχομένην ἐκ πόνου, διότι βλέπω πολλὰς οἰκογενεῖας βρυνούσας — ἐάν ἐπιμένωσιν εἰς μάταια καὶ ἀνωφελεῖς δαπάναις — εἰς χρεωκοπίαν.

Ἐδούμας μετανοίας. Ριψώμεν εἰς κόρακα τὰ δηλητήρια ταῦτα. Μετανοήσωμεν, ὅπω, μὴ κατασταθῶμεν τοῦλάχιστον πένητες.

Θα λυπηθῶ ἂν παρεξήγησῃ τις τὴν εὐκρίνειάν μου. Νὰ μὲ μισήσῃτε δὲν δύνασθε εἶνε ἑθόμας, καθ' ἣν συγχωρεῖ ἕκαστος τοῦτ' ἔχθρου τοῦ. Μετὰ δὲ ἡμέρας ἐργάζεται ἡ δευτέρα λεγόμενη ἀνάσπασις, ἡ ἀγάπη· θα μὲ φιλήσατε διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη.

Ἐγὼ εἶμι φίλῳ ἀπὸ τοῦδε, διότι εἶμι ἀπὸ πάντοτε.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δ' κη τοῦ Λαβαλλιέ, τῆς Κυρίας Λαβαλλιέ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλῶν (1815—1819).

Κατὰ τὴν 24 Ἰουλίου ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ὑπέσχετο ματαίως, παρέπεμφε διὰ διατάγματός, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκάλεσιν τῶν βουλῶν, πενήκοντα πέντε πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποῖων 19 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, οἱ ὅτεροι συλληφθέντες ἐμελλον ἀμέσως νὰ παρὰπειθῶσιν ἐνώπιόν τῶν πολεμικῶν συμβουλιῶν. Πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐσπευμένης ταύτης δολοφονίας, τῆς πανδήμου ταύτης ἀρνήσεως τῆς ἐπεικειᾶς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ὑψώσει φωνὴν κατὰ τῶν ἀθῶν ἐπεθύμει ἐκδικησῖν, καὶ τοιαύτη ἦτο ὁ θάνατος τοῦ Νεῦ καὶ Λαβεδογιέρ, τούτεστι τῶν στρατιωτῶν ἐκεῖνων τῶν τοσοῦτον εὐτυχῶν, οἵτινες τῆ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας ταπεινώσεις, οἵτινες τῆ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας θυσίας. Ἦτα πληγὰς τοῦ συμπερόντος καὶ τῆς ὑπερήφανεῖας, ἢ Ἀγγλία οὐδέποτε συγχωρεῖ.

Ὁ Pozzo de Borgo εἶχεν ὁμιλήσει ἐκρίνε τὴν ὑπαρξιν πενήκοντα μεγάλων ἐγγληματιῶν ἀσυμβιβαστον πρὸς τὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρήνην. Ἄπαντες οἱ βασιλικοί καὶ ὁ Σχταβριανδὸς ἐπὶ κεφαλῆς, ἐξήτουν παραδειγματισμὸν. Ἡ βασιλικὴ οἰκογενεῖα καὶ ἡ δουκίσσα τῆς Ἀγγουλέμης διεκλήρυσαν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκούσα ἐπεικεία, καὶ ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐκδικητέως εἶχε φθάσει. Μὴ εἴμεθα λοιπὸν τόσο σκληροὶ διὰ τὸν γέροντα τοῦτον μονάρχην, σκεπτικόν, ἐρωστὴν, φίλον τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν καλῶν φαγητῶν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπάνθρωπον· ἀπέσυρε τὸν λόγον τοῦ διεταξῆ τὴν αἱματοχυσίαν, ἀλλ' εἰσι γνωστοὶ οἱ ἀληθεῖς ἔνοχοι.

Ἐκ τῶν ἐκατὸν δεκα ὀνομάτων τῶν παρὰ τοῦ Φουσε προταθέντων, παρεδέχθησαν μόνον πενήκοντα ἐπτά. Μεταξὺ τῶν 19, τῶν ὁποῖων τὸν θάνατον δι' ἐξαιρητικῆς δικαιοδοσίας ἐξήτουν, ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ ἦτο ὁ Νεῦ, καὶ δευτὸς ὁ γδοῦς ὁ Λαβαλλιέ, ἢ εἰ